

יוצא לאור
על ידי ארגון חלקי בעמלי
בתי מדרש וחינוך לבוגרי הישיבות
רחוב קהתי 14 ירושלים
דוא"ל: helki.baamali@gmail.com

גליון 77 | פרשת מטות | כ' תמוז תשע"ד

חלקי בעמלי

במה תורנית חינוכית לבוגרי ישיבות עמלים

הטמוז הגליון:

לזכות להרגיש אהבה, הלכות בין המצרים והבחירה בין הלום למציאות - עמוד 2
"לדבר ישירות עם ה'ביג בוס" - סיפור מרתק לשבת מאת תמר שטנגר - עמוד 3
וגם: בשבילך - נמלים, טילים וקידוש של שבת - עמוד 4

חובנות של 'היום שאחרי'

ומסקנה אחת שהתגלתה כשימושית במיוחד...

אם ניסיון חיים נמדד בכמות התובנות שאתה אוגר במחשני אישיותך, אזי הוא זינק אצלי בימים האחרונים בכמות של כמה שנים טובות. ככה זה כשתופעה מוזרה, על טבעית וחסרת כל תקדים בהיסטוריה מתרחשת מעל ראשו

זוהי רק דוגמה אחת, ניתן עוד לחשוב על דילמות למכביר שהופכות להיות שייכות לסוגיות אחרות כשאנו מצוידים בתובנת 'היום שאחרי'. שאלות רפואיות, חינוכיות, כלכליות והחלטות מעשיות ויומיומיות הופכות להיות אחרות במבט של השתדלות מול ביטחון. כך למשל כשאנו מוצאים את עצמנו, כמו בלעם בשעתו, נתונים במשעול צר כשגדר השעות הנוספות לוחץ אותנו מכה וגדר הצרכים המשפחתיים יחד עם חובות הזוגיות לוחץ מכה. ממה בדיוק הלחץ? אולי קצת נשחרר? אולי נחשוב מה נכלל בחובת השתדלות ומה לא?

בסופו של יום, התובנה הזו מובילה אותנו, כמו תמיד, גם אל ספסלי

בית המדרש. "את האמת?" אמר לי השבוע חבר מהרחוב "אין לי זמן ללמוד. אני אף פעם לא מסיים את מטלות היום שלי. מהעבודה לבית, מהבית לסופר, מהסופר לבית מרקחת ומבית המרקחת לטלפון בפעם המי יודע כמה לשירות הלקוחות של חברת X, בקושי בקושי אני מחזיק עם התפילות". המציאות הזו נכונה, מוכרת לרובנו אם לא לכולנו וגם הפתרון שלה לא ממש ברור. נכון, צריך ללמוד, אבל מתי נעשה את כל השאר? מי יעשה את זה במקומנו?

אבל במבטו המפוכח של הסבא, גדוש הניסיון והתובנות, או אולי גם במבטנו שלנו מצוידים בתובנת 'היום שאחרי' וכשכבר שבענו מלשמוע על "טילים שנפלו בשטח פתוח, אין נפגעים ולא ידוע על נזק", אנחנו יכולים להביט על זה אחרת. האם באמת יקרה משהו למישהו אם נשריין שעתיים שלוש ביום ללא כל עיסוק אחר? האם באמת יש סיבה לחיות בתוך מרוץ חסר הפוגות ולזנוח את כל השאיפות האחרות?

**נשמח לתובנותיכם
חלקי בעמלי**

"ניסיון חיים" מכנים את זה. כזה הוא מבטו הבוגר של סב המשפחה כשהוא שומע את נכדיו הנשואים הטריים נלחצים מכמה שקלים במינוס, או מחשבותיה המפוכחות של הסבתא כשביתה הצעירה ממרתת לרופא לאחר כמה פליטות יתר של התינוק החדש. ניסיון חיים זהו פרי מעבר של שנים ארוכות בעולם, בהם כבר הספיקו להילחץ, לפחד, לחשוש, להתלהב ולמהר מדי לשמוח, וגם להירגע או להתאכזב כשהתברר ששום דבר רציני לא קרה.

אם ניסיון חיים נמדד בכמות התובנות שאתה אוגר במחשני אישיותך, אזי הוא זינק אצלי בימים האחרונים בכמות של כמה שנים טובות. ככה זה כשתופעה מוזרה, על טבעית וחסרת כל תקדים בהיסטוריה מתרחשת מעל ראשו, כאשר מאות רבות של טילים עפים לכל עבר אך ללא תוצאות ממשיות וצריך להיות עיוור- חרש- אילם כדי לסגור את העיניים מלראות את האוזניים מלשמוע ואת הפה מלהודות 'על ניסך שבכל יום עמנו'. ככה זה כשאתה מגלה, למשל, ששעות של דיונים, היסטורים, טוקבקים, התבטאויות וגיבובי דעות האם "כן לנתק או לא לנתק" מסתיימות להן בסטייל של "צדיקים מלאכתן נעשית על ידי אחרים" עם הכותרת "חמאס ניתק לעצמו את רשת החשמל".

הרבה תובנות הועמסו אצל כל אחד מאתנו בימים אלו, הנה אחת מהן שבאופן אישי התגלתה כמועילה במיוחד: אין שום קשר בין ההשתדלות לבין ההצלחה. או בשפתה של אחת מקשישות הדרום: "בכל מקרה מה שצריך לקרות קורה". התובנה הזו ידועה ומפורסמת ואפילו נדושה מכל עבר, אך תמיד מועיל לנסות להחדיר אותה שוב אל תוככי חיינו כי מה לעשות, "דיבורים לחוד ומעשים לחוד" ואולי הפעם זה באמת יזיז משהו.

יום אחרי, גיליתי כמה התובנה הזו שימושית מאוד בתוך חיי היום יום שלנו. מפגש בין חברים, דיון קולח וערני. ואז נסוב הוויכוח על השאלה שעומדת בראש להרבה מתוכנו - להיות עצמאי או שכיר. זה אומר בכה וזה בכה כשכמובן העניין המרכזי הוא - היציבות של השכיר מול חוסר הוודאות של העצמאי. "אבל רגע", פתאום תפסתי, "המחשבות הללו כבר לא עדכניות", "ביום שאחרי" כשלמדנו על בשרנו את חוסר הקשר בין ההשתדלות לבין התוצאה אולי עלינו לחשוב אחרת, אולי הכיוון הוא לא לחתור לכמה שיותר יציבות וודאות אלא לבחון בתבונה את ההשתדלות כשלעצמה - האם מתקיימת בה חובת ההשתדלות?"

לשולחן השבת | חלום לחוד ותפקיד לחוד

מאת: משה ויטמן

העפר הקדוש שעל ההתרפקות עליו חלמו מיליוני יהודים, ההבטחה האלוקית אליה השתוקקו, המצוות הרבות שביישוב הארץ והמעלות הרוחניות הנרכשות בה, כל אלו הונחו בצד על ידי שני שבטים שלמים - בני גד ובני ראובן, כשהם ניגשו לפני משה ובפיהם אחת הבקשות התמוהות ביותר שבמקרא:

"הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הִנֵּה יְקֻקֶּךָ לְפָנַי עֵדֶת יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מְקַנָּה הִיא וְלַעֲבָדֶיךָ מְקַנָּה", אמרו. "איננו רוצים להיכנס לארץ ישראל, תן לנו את עבר הירדן" בקשו ממשה, כשהנימוק היחידי לבקשתם הוא- "ולעבדיך מקנה".

אז מה?! לכן אתם מוותרים על ארץ ישראל?! לכן אתם עוזבים את כל העולם הרוחני כדי לעסוק בחיי המעשה?! - כך היינו אנו מן הסתם גוערים בהם, אך לא כך ענה להם משה. טענתו היחידה התייחסה להשלכות מילוי בקשתם על המורל הכללי של שאר העם. מדוע?

כי אכן, בני גד ובני ראובן לא לקו בסדרי עדיפויות מוטעים.

"ולעבדיך מקנה" במבט של אמונה

בני גד ובני ראובן קיבלו את המקנה הרב והעצום שלהם מאת הקב"ה

ואם הקב"ה העניק להם את המקנה הזה, משמעות הדבר כי מוטל עליהם תפקיד. מונחת על כתפיהם שליחות - עליהם לגלות כבוד שמיים בעולם דווקא באמצעות המקנה הרב הזה. איך בדיוק? אולי גם הם עצמם לא ידעו בבירור, אבל זאת הם ידעו - אם הם נבחרו לגלות כבוד שמיים דרך המקנה, עליהם לעשות זאת בשלמות. עליהם לגדל בכל כוחותיהם את המקנה, גם אם לשם כך, לצערם הגדול, יהיה עליהם לזנוח את החלום המתוק על ארץ ישראל.

משהונח לפנייהם הרצון האלוקי לממש את תפקידם האישי ולגדל את המקנה, אזי חלומות על דרגות רוחניות לחוד ותפקיד לחוד. הם יעדיפו לחפש "ארץ מקנה" על פני ארץ ישראל. "ולעבדיך מקנה", אפוא, אינו סיבה או תירוץ, זוהי הגדרת תפקיד!

תפקיד אישי, אחריות כללית

נכון, מימוש תפקידם האישי אינו יכול לפגוע חלילה בתפקיד הכללי האחר של כל עם ישראל - כיבושה של ארץ ישראל וההתיישבות בה ולכן עליהם לעשות את המקסימום האפשרי כדי שלא להחליש את לב שאר העם - כמו שהוכיחם משה. אך גם החשש הזה אינו מהווה סיבה לזנוח לחלוטין את תפקידם האישי ואת המגורים בעבר הירדן.

במבט אחר | הרב ר. אילן

האהבה הגדולה

מעשה באדם רע מעללים, שרצה לפגוע במי שחשב אותו לאויב. הכין רובה וארב לו בצד הדרך, עד שיעבור נהוג במכוניתו, ויירה בשנוא נפשו, יריה בראשו. ואכן, בשעה היעודה הופיע אותו אויב מדומה בכביש, וברגע המתאים, פתח עליו הרשע באש --- אבל היריות החטיאו את הרכב.

למחרת התמקם ביתר נוחות, וכבר ידע את הכיוון המדויק אל נכון, המכונית הידועה הופיעה - והופ, הכדור יצא לדרך ונתקע במושב שלידי. למחרתיים לקח המרושע תת מקלע, למען יצאו כדורים רבים, שאם יחטיא האחד, ישיג האחר סוף סוף את מטרותו הנלוזה, והנה בדיוק בזמן נורה צרור כדורים, שכולם חדרו לתוך הגלגל, אבל באדם לא פגעו.

וביום השלישי נקבו הכדורים את גג האוטו, וביום הרביעי פגעו באבן שלידי התוקף ופצעו אותו בעצמו, וביום החמישי ירה צרור ארוך שריטט את הכביש לפני המכונית, וביום השישי נתקע המקלע, וביום השביעי חלפו הכדורים מעל הרכב, וביום השמיני נשען על הרובה ונורו לכיוון השמים, וביום התשיעי פגע במושב האחורי, וכולי וכולי.

הכל מוכן לכאורה לרצח המתועב, המטרה עוברת לפניו, הרוצח ממוקם ורובהו בידו, הכיוון מדויק, ובכל זאת שעה משערות ראשו של הקרבן, לא נופלת ארצה. והדברים כופלים ומשלשלים וחוזרים על עצמם עשרים פעמים, ושלישים וארבעים וחמישים, ואינו מצליח לממש את זממו.

ומאה ומאתים ושלוש מאות, וארבע מאות פעמים שאין פגיעות בנפש, וחמש מאות ושש מאות פעמים, שהכדורים נתקעים מימינו ומשמאלו, ואלו לא יגשו. ושבע מאות ושמונה מאות ותשע מאות פעמים,

וביום השלישי נקבו הכדורים את גג האוטו, וביום הרביעי פגעו באבן שלידי התוקף ופצעו אותו בעצמו, וביום החמישי ירה צרור ארוך שריטט את הכביש לפני המכונית, וביום השישי נתקע המקלע, וביום השביעי חלפו הכדורים מעל הרכב, וביום השמיני נשען על הרובה ונורו לכיוון השמים, וביום התשיעי פגע במושב האחורי, וכולי וכולי.

הכל מוכן לכאורה לרצח המתועב, המטרה עוברת לפניו, הרוצח ממוקם ורובהו בידו, הכיוון מדויק, ובכל זאת שעה משערות ראשו של הקרבן, לא נופלת ארצה. והדברים כופלים ומשלשלים וחוזרים על עצמם עשרים פעמים, ושלישים וארבעים וחמישים, ואינו מצליח לממש את זממו.

ומאה ומאתים ושלוש מאות, וארבע מאות פעמים שאין פגיעות בנפש, וחמש מאות ושש מאות פעמים, שהכדורים נתקעים מימינו ומשמאלו, ואלו לא יגשו. ושבע מאות ושמונה מאות ותשע מאות פעמים, וביום השלישי נקבו הכדורים את גג האוטו, וביום הרביעי פגעו באבן שלידי התוקף ופצעו אותו בעצמו, וביום החמישי ירה צרור ארוך שריטט את הכביש לפני המכונית, וביום השישי נתקע המקלע, וביום השביעי חלפו הכדורים מעל הרכב, וביום השמיני נשען על הרובה ונורו לכיוון השמים, וביום התשיעי פגע במושב האחורי, וכולי וכולי.

הלכה למעשה | הרב ארי נתנאל מור

רב ומו"צ בביתר עילית דיני ימי בין המצרים

נאמר באיכה (ג, א) "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" פירש"י "מדרש אגדה בין י"ז לתמוז לטי' באב". ימים אלו נקראים בין המצרים כיון שמי"ז בתמוז התחיל החורבן ושאר פורעניות שנעשו בו. ובימים אלו נגזרו גזירות קשות על ישראל, ולפיכך תיקנו חז"ל לנהוג מקצת דיני אבילות בימים שביניהם לזכר החורבן. אין נושאים נשים מי"ז בתמוז עד לאחד ט' באב. אבל סעודת אירוסין מותר לעשות עד ר"ח אב. ויש מן הספרדים שנהגו להקל לערוך נישואין עד ר"ח אב. אסור לרקוד בימים אלו, ואפילו בסעודת שמחה המותרת, כסעודת אירוסין בר מצוה, סיום, וכיו"ב.

אסור לשמוע מוזיקה בימים אלו בין אם שומע מכלי נגינה, ובין אם שומע במכשיר המיועד לכך, כנגן מערכת שמע וכיו"ב, וכ"ש שאסור לנגן בכלי נגינה בימים אלו, ואפילו בסעודת מצוה. אך יש מן הפוסקים הספרדיים שהתירו נגינה בסעודת מצוה כגון ברית מילה פדיון הבן או סעודת סיום מסכת.

מי שפרנסתו תלויה בכך, מותר לו לנגן במקום הצורך בימים אלו לגוים, או לנהוגים היתר בשמיעת מוזיקה עד ר"ח אב. וכן מי שחייב להתאמן בימים אלו שאל"כ יפסיד את מומחיתו בכלי הנגינה וכיו"ב, מותר לו להתאמן עד ר"ח אב, אבל יעשה שאלת חכם ואין להורות בעצמו. וכדאי הוא בית אלוקינו להתאבל עליו ולא להקל ראש בדברים אלו.

אסור להסתפר בימים אלו, בין תספורת הראש, בין תספורת הזקן, בין תספורת כל הגוף. וכן אסור להתגלח בכל הגוף, בין גברים, בין נשים, בין ילדים, ויש להקל לקטנים במקום הצורך, ולכבוד שבת. וקהילות ספרד נהגו להקל בתספורת בימים אלו ובפרט לכבוד שבת.

אשה נשואה מותר לה להסתפר, או להתגלח, כדי שלא תתגנה על בעלה, או משום צניעות וכבוד הבריות.

טוב לזוהר מלבדך שהחיינו בימים אלו, לפי שהם ימי פורענות ואין מתאים לומר בהם "והיגענו לזמן הזה". ודעת הגר"א שמותר, ונהגו העולם להחמיר בזה. ולפיכך לכתחילה לא יקנה בגדים חדשים, או פירות חדשים בימים אלו. אמנם אם חושש שלא יישאר לו או ימתין לאחר ימים אלו, או שחושש שמחרים יעלה, וכגון שכעת יש עליהם "מבצע", מותר לקנותם. וילבשם אחר ט' באב, דברים שאין מברכים עליהם שהחיינו כגון נעליים חדשות, או הלבשה תחתונה, וכיו"ב מותר אף לכתחילה לחדשם עד ר"ח אב.

נהגו להקל לחדש ולברך שהחיינו בשבת. ויש מחמירין בבגדים. וע"פ הסוד יש להחמיר אף בפרי חדש. אמנם מנהג העולם להקל בזה.

מעיקר הדין מותר ללכת לים ולבריכה, וכן מותר לצאת לטוילים בימים אלו. אמנם יש מנמעים מדברים אלו, כיון שימים אלו ימי פורענות הם, וחששו ללכת במקום סכנה. ואם כבר הלכו כמה פעמים קודם ימי בין המצרים, ודאי שיש מקום גדול להקל.

נכון להימנע מסידור, וצביעת הבית, בכל בין מצרים. אמנם המחמיר יחמיר לעצמו. ודאי לא יימנע משום כך לסייד לאחרים. וביחוד אם זוהי פרנסתו.

לדבר ישר עם הביג בוס

באנשים שאין להם פרנסה קבועה", מקנא! למה הוא מקנא בכס? תשמעו דבר מעניין, הרבי אומר שמי שיש לו עבודה קבועה, ברור שהוא מרוצה ורגוע. הכסף נכנס מהבוס כל עשירי. מקסימום מתעכב קצת. אבל הוא בדרך.

אבל מה קורה עם מי שאין לו עבודה קבועה? זה כבר ממש דבר מושך, הוא מרים עיניים לשמים בכל פעם ואומר, 'אלוקים, שלח לי עבודה, שלח לי פרנסה, בבקשה ממך ה'."

וכאן הרחיב הדרשן בטעם "אז מה יש לקנא באדם שבתוכו בבוס שלו? בן אדם כמוהו שנותן לו משכורת ויכול לפשוט רגל ואז גם יד? מה יש לקנא בו? אבל מאוד מוצא חן לנו לקנא בזה שתלוי ישירות באלוקים! זה שכשהוא צריך משכורת הוא פונה לה' בבקשה. צריך הגדלת מישרה? מדבר ישירות עם הביג בוס. רוצה שינוי תעסוקתי? לא מגיע לשר הכלכלה אלא מתפלל לממונה על שער הכלכלה. הוא לא כמו זה המסכן שם שמדבר עם מנהל זוט, ומרגיש שהוא יכול להחליט בשבילו - הוא זוכר כל יום שהוא תלוי בה' והוא פונה ישירות וגם מקבל ישירות. תראו איזה מתוק!" התלהב הדרשן "זה פשוט שווה. זה מעורר קינאה, אז מה אתם אומרים, ירון ונחום, מה עדיף? להיות תלוי באיזה אחד או בה' שאוהב אותנו ורוצה רק טוב בשבילנו?!"

למי לא פניתי? אני מציץ בערימת המכתבים, גוש השתדלות. צריך ומותר. אבל אף אחד מהם לא יקבע עבורי.

"ה' בבקשה תן לי פרנסה, אני צריך כסף" אני אומר פתאום בקול, אבינועם מביט בי, מקנא? "אנחנו זקוקים למשכורת, ואנחנו רוצים לפרגן ליהודים לקנות בזול, אבל לא יודעים מה לעשות עכשיו, איך לקנות נעליים לילדים, אוכל, דירות לבנות, כל הדברים שחיים בעולם הזה דורשים מאיתנו." אבינועם בוהה וממלמל "ברסלבר חסוי".

"מה ברסלבר?" אני זועם עליו. "שערי שמים פתוחים לכל יהודי. אתה יודע מי היה הראשון שיצא לדבר עם ה' בשדות?" יוצא יצחק לשוח בשדה" ומזה נהיתה לנו מנחה. מדהים." אחרי שהייה אני מוסיף "הברסלבים פיתחו את זה אבל תדע לך שגם הגדולים הליטאים דיברו על זה, מותר לנו לנסות".

"גם לי?" הוא מציץ בי מבודח. הרבה זמן לא חיך.

"תנסה" אני ממליץ.

הוא מתחיל משהו וסוגר את הפה. אני יוצא לחדר השני ומשאיר אותו שם. אני מדבר אל ה' קצת בקול והוא קצת בשקט. ואיזה מין רוגע מתיישב לנו בלב. משהו מטהר.

ביום הבא הרוגע כבר נסתלק אבל התפילה נשארה במילים שלנו. ה', אנא ממך אני זקוק לפרנסה, תן לי ממון, תן לי חיי שפע. ואפילו אם זו לא חוצפה לבקש מכזה אבא גדול, שירי שלנו רוצה שנקנה לה מפיונים לאוסף, נכון שזה בסדר לבקש מאבא?!"

הימים חולפים ואנחנו עדיין שם. מנסים להבין מה מתפתח. גדליה, ידידי משכבר הימים עובר ומציץ לשלום "איך הולך?" הוא שואל בבהלה למול הקניונית "יש לקוחות? ה'זה לא נוגס לכם?" הוא מחוה בעיניו לחלונות שמתוכן נשפך לרחוב אור ניאוני בוהק. מאחוריו מציץ אדם גבוה ולא מוכר ומברר "יש לך מזון לתינוק של 'מתוקים'? אני רוצה לגמור את הקניות הערב ושם אין." אני מראה לו את המדף ומיד אחר כך משיב לבחור צעיר, "אין תור, בבקשה, אתה יכול לקחת וללכת." הוא קונה שתי פיסות שוקולד שוויצרי ויוצא.

אני רוצה לענות לגדליה אבל שני לקוחות זרים שמתגוששים מי ראה קודם את חפיסת המרלברו האחרונה שעל המדף. "יש עוד" אני נחפז למחסן. ומוציא גם טיטולי האגיס במידה שלוש, כי בגדול זול! יש רק ארבע וחמש.

"אז זה הביא לך עוד לקוחות." גדליה המום, הוא מצביע שוב על הקניונית. זה? אני שואל בתמיהה ומצביע אחריו לשם. "זה הביא לי עוד לקוחות?" ידי מונפת למעלה בטבעיות "זה הביא לי עוד לקוחות!"

גדליה מציץ בעיני ואחר לחוש בקול "אני מקנא בך".

"מאז שפתחו פה סניף של 'גדול זול', אני מחוסל וזה הכול." אבינועם נאנח ותקע שוב את העיפרון מאחורי אזנו.

"סניף" מלמלתי גם אני "האולם הגדול הזה הוא סניף בשבילם, והמרכז שלנו הוא כאן, בשני החדרים האלה". ותאמינו לו שעד עכשיו תושבי השכונה היו מרוצים. אבל הענק המואר הזה הולך כנראה לבלוע אותנו. הוא תופס את הקומה הראשונה של הקניונית החדשה שנבנתה כאן ממול. על הגג הותקן תורן ענק שבראשו מסתובב הלוגו של הרשת מואר בשלל צבעים וקורץ לכל העברים. מזמין את התושבים ואת הנוסעים בכבישים באזור להיכנס ולרכוש שם את כל הדרוש.

אני יושב בחנות עם אבינועם וחש מין ייאוש קטן שמזדחל, זו קלישאה לומר שבנינו את המכולת בעשר אצבעות. אבל במקרה שלנו זה אפילו לא נכון. את אבינועם פגשתי בטיפול פיזיותרפי. נפצעתי בינוני בתאונת דרכים וניסיתי להשתקם. בין השאר נשאר ארבע חצאי אצבעות על הכביש המדמם. אבינועם עבד במפעל לעיבוד עורות ובתאונה אומללה בעבודה - חומצה עיכלה לו חלקים מהידיים... יחד ניסינו ללמד את האברים האחרים להשלים תפקידים, ואחרי תקופת חברות החלטנו לפתוח חנות בהיעזרונו בכספי הפיצויים ובתמיכת הביטוח הלאומי.

החנות שלנו הייתה חייבת להיות חדישה ולהשתמש בטכנולוגיות עדכניות, לא יכלנו להיזיז כל דבר מכל מקום, לא הצלחנו לתקתק על מכונת החישוב. לפיכך עוד הרבה לפני החוק של "מוכר, שים מחיר" ארגנו חנות זמינה ונוחה, מחירים ברורים ויכולת לבצע חשבון באופן עצמאי עם מחשבוני שפרוסים בחנות. כאלו שהזמנו במיוחד משוויץ. הקפדנו להתייחס בחביבות לכל אחד ושמרנו על אווירה תורנית על ידי שמירת הלשון והרצאות קלילות שנשמעו תמיד בחלל באמצעות מערכת כריזה קטנה ומתוחכמת שמאפשרת לנו לתקשר עם לקוחות בכל חלקי החנות. העדכניות הזו גרמה לחוויית קניה מסודרת ונעימה. אנשים באו מרחוק ואפילו משלחות של מכוני שיקום באו לראות איך שני נכים הקימו אימפריה עצמאית ומשגשגת.

אבל כעת, נוחת לידי מידי פעם הבהוב כחול מהלוגו המסתובב ואני ממצמץ בכאב.

תינוק אחד צוחק מולי, הוא מצולם על אריזת טיטולים. סטוק שלם הזמנו, סטוק. רצינו להוזיל לתושבים את המחירים. עכשיו נתקענו איתם במחסנים. 'מה אתה צוחק?' אני רוצה לשאול אותו ומתאפק. לפחות הוא צוחק, קטנצ'יק. פתאום ההורים קונים את הקנייה החודשית שלהם שם. ואולי בצדק, ההפרש הוא גדול ואנחנו לא מסוגלים להתמודד מולו. לא רוצים שירחמו עלינו וישלימו את ההפרש ממעשרות, רצינו להתפרנס בכבוד מיגיע כפינו. חשבנו שאנחנו יכולים.

"הכול לפח?" אבינועם מנופף בערימת המכתבים ששיגרנו לכל מי שיכול היה לעזור. כולם טובים ומבינים, אבל אין דרך חוקית לעצור את פתיחת הסניף של 'גדול זול', גם אין סיבה בעצם.

"עד שנמכור את הגלילות האלה, כבר יגיע ניסן" גנחתי, קנינו בשפע. האמנו מניסיון עבר שהקיץ ישגר לחנות שלנו את כל ילדי השכונה. "אז נעשה מכירת חיסול במחירי הפסד?" שנינו שותקים. שוררת דממה גם מעבר לדלפק השמש. רק הרב מהדיסק שבמערכת הכריזה מדבר. הוא נשמע כל כך נמרץ ועירני, בדיוק ההיפך מאיתנו. מתחשק לי לכבות אותו. אבל הוא מתחיל פתאום לדבר על נושא שמעניין אותנו:

"מי פה במאזינים הוא בעל עסק עצמאי? אתה, איך קוראים לך? אלי. ואתה? ירון ונחום. יפה מאוד. אני רוצה לומר לעצמאים שקמו וגם לאלו שיושבים שאני מבין שאתם מתמודדים עם דברים לא פשוטים, בטח לא פעם אתם מקנאים בשכירים שמקבלים תלוש בסוף חודש, הפקדה לחשבון וזהו. לא צריכים לדאוג לכל המאחורי. אתם מסכימים איתי, אהה?!"

הם כנראה מהנהנים, וגם אנחנו.

"תראו דבר נפלא ומוזר שקראתי בשמו של רבי חשוב. וכך הוא אמר: 'אני מקנא

בשבילך | נמלים וטילים

אני נכנסת לשטח בית הכנסת ובעלי בא לקראתי מרחוק, פניו המומות. "רותי" הוא קורא "העוגה!" "כן העוגה החלבית, תביא אותה" אני אומרת לו, "אי אפשר להביא אותה, היא מלאת נמלים" הוא עונה. "לא יכול להיות, בטח יש עליה איזו נמלה אחת, תעיף אותה עם היד, תעמיד אותה בשמש הנמלה תברח, לא יכול להיות, היא עמדה עטופה במקרר!" אני מנסה למצוא הגיון במה שנראה כל כך משולל הגיון אבל המציאות מכה על פני. הוא מעמיד לפני את העוגה והיד שלי שנגעה בשקית שעוטפת אותה מתמלאת נמלים. זהו זה. אין עוגה. זה הסוף שלי, אה... של העוגה או בעצם של שתינו.

הקידוש עבר. כולן החמיאו על העריכה ואפילו נגמרו כל העוגות האחרות אבל אני ידעתי שמהו היה חסר שם. משהו שלקח לי בוקר שלם ועלה לי בכאב לב לא קטן.

לא יצאתי מדעתי. אני מודעת למלחמה שאנו בתוכה ולמרות זאת החלטתי לכתוב 480 מילים על עוגה. היום זו עוגה, מחר זו צפירה ומחרתיים הפנצ'ר בגלגל. מישוהו מלמעלה הזיז לי משהו, נגע בחיים שלי, נמלים או טילים זה לא משנה. אני לא מתכוונת שאסור לקטר כשרואים בכל יום ניסים, אני מתכוונת למסקנה אחרת: הגיע הזמן לחשוב. לא לבטל את השאלות אולדחות אותן עד הפעם הבאה ולהישאר בחוסר ההבנה של "מה ה' רוצה מאיתנו" ומה המסר הטמון בעוגה מנומלת או בטיל שיורט בהצלחה.

גם לנו מגיע ללמוד על האמונה, על מטרת החיים, הייסורים או הניסים ועל כך שאפילו בעוגת גבינה יש מישוהו שבחש מלמעלה.

הלקי, חוטי

בשבת האחרונה ערכנו קידוש בבית הכנסת. לרגל האירוע עמדתי שבועיים מראש במטבח ואפיתי עוגות ועוגיות כרוחבו של מקפאי. גולת הכותרת הייתה עוגה חלבית מיוחדת שהכנתי יומיים לפני המאורע. במאמר מוסגר אגלה כי אני אומנם אוהבת לאפות אבל בענייני אסתטיקה ויופי אני לא ממש ספץ. את הפטיפורים המושלמים אני משאירה למדורי האפייה של "יתד" ו"משפחה". הזמנתי חברה לתגבורת, הכנתי את כל החומרים פי שתיים למקרה שאפיל את הקצפת והתחלתי בעבודה. לקח כמה שעות להעמיד את העוגה המרשימה ונדרשו כמה שיפוצים אסתטיים וכשבועלי חזר הביתה פתחתי את המקרר בגאווה והצגתי לראווה את העוגה. אין מה לומר - היא הייתה באמת מרשימה.

בערב שבת העברנו את העוגות לבית הכנסת. בקופסא עטופה שיכנתי את עוגת הגבינה אחר כבוד במקרר שהיה שם ואת שאר העוגות הפשוטות סידרתי במגשים מכוסים על הבר כשבאמצע עומד לו הכלי המפואר המוכן לעוגה.

"למה את בכלל צריכה את העוגה הזו? למה את משתגעת?" שאלה אחותי שהגיעה לעזור, "כי אני אוהבת שהשולחן נראה יפה ומכובד, כי אני אוהבת עוגות גבינה, כי התחשק לי" האמת, מאד התחשק לי לראות את כל חברותי לשכונה נכנסות ואומרות: "וואו! איזה יופי! כמה טרחת! איך הכל טעים!" ואני כבר דמיינתי את עצמי עומדת שם ואומרת: "שטויות, זה לא כל כך קשה" עם הפרצוף השאנן הזה שאני תמיד רואה על אחרות...

שבת בבוקר הגיעה. אחרי מאמצים רבים הצלחנו לצאת מהבית כולנו לבושים פחות או יותר. כמובן שבדרך לבית הכנסת שמת לי לב שהשמלה לא ממש מגוהצת והפפיון לא יושב במקום אבל בלעתי את זה ואמרתי לעצמי: רותי, העיקר - הבר. יש המון עוגות מעולות, הכלים מקסימיים ולך רק נשאר להוציא את העוגה המיוחדת ולהשלים את המראה של השולחן.

קולות מהשטח

כל מה שקורה, בכל שעה, בכל מקום, גם לצד הבית שלך...

תהיה "ראש גדול"

שוב אתה מוצא את עצמך מחפש מקום ללמוד בו? שיעור מעניין? חברותא?

אם יש לך ראש גדול, הקם קבוצה קטנה משכניך וידידיך, פנה אל 'חלקי בעמלי' ומגיד שיעור מוצלח ובעל ניסיון כבר בדרך אליך

לפניות: helki.baamali@gmail.com

זה הזמן לשתף!

יודע על שיעור מוצלח? בית מדרש איכותי? מסגרת לימוד כל שהיא?

אל תשמור את המידע לעצמך! שתף כבר בגליון הקרוב של "חלקי בעמלי" את הציבור הרחב, ללא עלות, עם הרבה זיכוי הרבים!

פנה עוד היום לכתובת helki.baamali@gmail.com

כבית שמש!!!

שיעור דף היומי מרחיב את שעריך מגיד השיעור: הרב אהרון ברנשטיין

המקום: בית הכנסת "ישועות דוד" נחל ערוגות 28

השעה: 8-9 בערב לפרטים: 050-4133270